

Grundejerne i disse Distrikter. De Særbyrder, som der mulig kunde være Tale om i dette Øjeblik, blive opvejede mangfoldige Gange ved hele den Stilling, Grundejerne ere komne til at indtage derved, at deres Landjord eller Agerjord er bleven københavnsk Grund. Statens Embedsmænd f. Eks., som have med Jernbaneanlæg omkring København at gøre, ville kunne fortælle om, at Begrebet saa og saa meget pr. Tønde Land Agerjord er fuldstændig forsvundet derude. Grundejerne kende ikke mere denne Beregning; alt er nu saa og saa meget pr. Kvadratalen. De gode Grundejere i de indlemmede Distrikter have i Virkeligheden faaet fuldt op af Fordele. Komme Embedsmænd derud til Taksationer eller Ekspropriationer, faa de altid det Svar: „De Herrer maa dog huske paa, vi ligge i København“, og de Priser, Grundejerne forlange, og hvortil de vurdere deres Jord, ere ganske forbløffende. Nej, Grundejerne og overhovedet de Folk, som klage, og som hist og her have deres Repræsentanter — saaledes ogsaa i Københavns Kommunalbestyrelse — sige ikke de Ord, som egentlig burde siges fra deres Side; jeg forudsætter, at de skamme sig noget ved det. De tale ikke om Byrderne, som de vide, at de tifold have faaet opvejede paa anden Maade; nej, det, de ønske, er selvfølgelig at beholde den dobbelte Valgret; det er det, Spørgsmaalet staar paa. De ville ikke alene tjene de Penge, som Indlemmelsen har skaffet dem, men ogsaa forfærdelig gerne beholde den dobbelte Valgret, saaledes at de almindelige Arbejdere, som komme derud fra København, kun blive anden Klasses Borgere i Lighed med, hvad de desværre endnu ere adskillige Steder ude omkring. Derfor er jeg, som sagt, tilfreds med, at den højtærede Minister har forelagt Forslaget i den Skikkelse, hvori Kommunalbestyrelsen har vedtaget det, og jeg forstaar ikke ret, hvordan den ærede sidste Taler kunde paastaa, at man den Gang, da Indlemmelsen blev vedtagen, ikke havde nogen bestemt Mening om, hvad Revisionen skulde gaa ud paa. Forholdet er jo dette, at Indlemmelseslovenes forskellige Paragraffer væsentligst bleve udarbejdede efter Samraad mellem Københavns Magistrat og de paagældende Sogneraad, og jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at det var afdøde Konferensraad Borup, der ogsaa var Medlem af dette Ting, som havde den væsentligste Andel i, at Loven kom til at se ud, som den gjorde. Det er heller ikke nogen Hemmelighed, at saa snart

Loven var traadt i Kraft, var Konferensraad Borup ikke nogen Ven af de staaende Udvalg. Københavns Magistrat har, saa vidt mig bekendt, ikke i nogen nævneværdig Grad lagt Beslag paa de Herrer Udvalgsmedlemmers Tid, og Københavns Kommunes Administration er jo ogsaa med sin store Stab af Teknikere af forskellig Art, Ingeniører, Arkitekter osv. fuldtud i Stand til paa tilbørlig Maade, saa langt Kommunens Pengemidler række, at varetage de Interesser, som ere knyttede til disse Sogne, og i Særdeleshed til at varetage de Interesser, som den overvejende Del af Befolkningen der har, og som selvfølgelig væsentligst gaa i Retning af det, jeg før omtalte, nemlig gode Skoler, gode Sygehuse, gode Gader osv. Og hvis man følger den højtærede Ministers Forslag, som det her foreligger, ville jo de Krav, der hidtil have lydt fra Udvalgenes og de særlige Repræsentanters Side; i høj Grad blive forøgede i Vægt.

Maa jeg med Hensyn til Borgerrepræsentanternes Antal, som den sidste ærede Taler ikke mente, man skulde beskæftige sig med ved denne Lov, sige, at efter mit personlige Omdømme have de her omhandlede Bydele haft det Held at vælge dygtige Mænd, der ikke alene vare kendte med de lokale Forhold, men ogsaa havde sund, borgerlig Sans og sundt, borgerligt Omdømme paa mangfoldige Omraader, og da det jo gælder om at faa saa mangeartede Interesser som muligt repræsenterede i Borgerrepræsentationen og der faa samlet den størst mulige Indsigt baade med Hensyn til de lokale Forhold og med Hensyn til de almindelige kommunale Interesser, forekommer der mig ikke at være nogen Anledning til at reducere Antallet af Medlemmerne til 36. Jeg kan alt i alt give den højtærede Minister Ret i, at der paa nærværende Tidspunkt ikke er Føje til at undlade at gaa den Vej, som Kommunalbestyrelsen i Samraad med Ministeriet har tilladt sig at foreslaa, og derfor henstiller jeg til det høje Ting at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger.

Indenrigsministeren (*Sigurd Berg*):

Dette Lovforslag er, som ærede Medlemmer vide og som jeg ogsaa udtalte ved dets Forelæggelse, forelagt her i Tinget efter Anmodning fra den samlede Kommunalbestyrelse i København. Og det forekommer mig i al Almindelighed at være naturligt, at Ministeriet overfor et Forhold som dette ikke har søgt at afvige